Sexualitatea în căsnicie

Walter Nitsche

© Schwengeler-Verlag, Online începând de la: 10.10.2018, Actualizat: 10.10.2018

soundwords.de/ro/a11372.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Lucruri principiale pe tema „Sexualitate”

Dacă ajungem acum să vorbim despre dragostea trupească, trebuie s-o spun dinainte că aceasta nu este o temă dubioasă, căci Dumnezeu n-a creat lucruri dubioase.*„Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună: şi nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulţumiri,”* (1 Timotei 4.4). Cuvântul lui Dumnezeu spune deci, că un creştin trebuie să privească sexul ca bun şi să-l savureze cu mulţumiri!

Din nenorocire, în unele cercuri creştine diavolul (provocatorul de haos = diavolul), i-a convins pe credincioşi de alte idei şi anume, că sexualitatea ar fi carnală şi abstinenţa ar fi spirituală, că sexualitatea este un rău necesar, trebuincios pentru reproducere, dar în rest n-ar folosi la nimic bun. O asemenea atitudine Îl necinsteşte pe Dumnezeu, Creatorul sexualităţii.

Unii creştini tocmai de aceea reacţionează aşa, pentru că n-au învăţat să cunoască decât forma pervertită a sexualităţii: consumul sexului, desfrâurile dinaintea căsătoriei, pornografie – toate acestea sunt, de fapt, sexualitate distorsionată de diavol. Totuşi, de pe cal nu se poate să cazi numai pe stânga, ci şi pe dreapta; şi anume atunci când copilul se aruncă cu apa din

copaie şi se crede că sexul este din principiu o problemă a „lumii" şi a „diavolului". Dar cu aceasta I se reproşează indirect lui Dumnezeu, că la crearea omului, prin faptul că l-a creat şi ca fiinţă sexuală, a procedat neînţelept şi profan. Acesta este un lucru necugetat! Aceasta trebuie neapărat s-o recunoaştem. După crearea omului întreg: cu duh, suflet şi trup (şi sexualitate), Biblia spune: *„Dumnezeu s-a uitat la tot ce făcuse şi iată că toate erau foarte bune."* (Geneza 1.31).

Ca oameni care au încredere în înţelepciunea şi inteligenţa lui Dumnezeu, să includem şi domeniul sexual şi să învăţăm ce a intenţionat Dumnezeu cu acesta, când i-a dat omului sexualitatea. Numai motivul procreării nu putea să fi fost, căci pe de o parte există multe feluri de reproducere în natură şi chiar la reproducerea sexuală din regnul animal vedem în majoritatea cazurilor, că o unire sexuală între mascul şi femelă este limitată numai la un anumit timp (perioadă de rut). Chiar şi în domeniul sexual Dumnezeu a creat omul mai presus de animal.

Pe de altă parte, sexul a fost creat de Dumnezeu înaintea căderii în păcat, iar căderea omului în păcat nu constă – aşa cum se crede în mod obişnuit adesea – într-o greşeală sexuală,

ci prin faptul că omul şi-a exprimat neîncrederea în Dumnezeu, s-a făcut autonom şi prin aceasta a ales de bunăvoie un drum propriu, trufaş.

Deci renunţarea la activitatea sexuală nu este mai spirituală sau mai sfântă decât viaţa sexuală intensivă, care numai atunci ar fi periculoasă, dacă ar conta ca scop final, să te arăţi a fi cineva. Multe căsnicii suferă mai mult prin abstinenţa sexuală, decât prin activitatea sexuală excesivă. În repetate rânduri trebuie să atragem atenţia unuia dintre soţi, că el este la fel de vinovat de adulterul partenerului său, pentru că a stăruit în mod neînţelept în abstinenţa conjugală. Dragostea adevărată înseamnă deci şi a cerceta şi a satisface nevoile sexuale ale partenerului.

Să ne gândim totuşi, că relaţiile intime au asupra părtăşiei conjugale o influenţă care leagă, uneşte şi îmbogăţeşte. Acest lucru, de a fi apropiat intim, este întreţinut numai cu partenerul – majoritatea celorlalte domenii sunt în general împărţite cu alţi oameni (de exemplu cu copiii).

Când abstinenţa este anunţată, atunci aceasta trebuie să fie (potrivit 1 Corinteni 7.5) prin învoială comună, dintr-un motiv suficient de serios pentru rugăciune excepţional de intensivă şi

să fie numai trecătoare.

Proverbe 5.15-19 şi următoarele arată limpede, că Dumnezeu i-a dat omului sexualitatea la început ca dar spre bucuria bilaterală: *„Bucură-te de nevasta tinereţii tale. Cerboaică iubită, căprioară plăcută: fii îmbătat tot timpul de drăgălăşeniile ei, fii îndrăgostit necurmat de dragostea ei!”* (Proverbe 5.18,19). Acestea sunt recomandări biblice pentru un soţ. Dar oare ce înseamnă aceasta în mod practic pentru acela care ia în serios Cuvântul lui Dumnezeu.

În Geneza 4,1 se spune: *„Adam a cunoscut pe Eva, soţia sa; ea a rămas însărcinată şi l-a născut pe Cain.”*

Unirea sexuală dintre Adam şi Eva a fost redată ca „Adam a cunoscut pe Eva”. Aceasta este o expresie foarte potrivită; căci, aşa cum am văzut deja, „a iubi” înseamnă să cercetezi nevoile celuilalt şi să încerci să le potoleşti. Aceasta trebuie să fie valabil şi în domeniul trupesc. Aici este datoria soţiei şi a soţului, să exploreze nevoile celuilalt şi să încerce să le astâmpere. Aceasta este „datoria obligatorie” pe care o au cei doi care se iubesc (1 Corinteni 7.3-5).

Excesul în viaţa sexuală

Cu toate că mai multe căsnicii suferă de lipsa sexualităţii, există şi un exces în sex, cu consecinţe grave. Uneori neajunsul de acum din viaţa intimă are legătură chiar cu excesul dinainte („reacţie de plictiseală”). Viaţa intimă îi costă putere pe ambii parteneri, înainte de toate, putere sufletească. De aceea necumpătarea va slăbi în loc să învioreze trupul şi sufletul. Înainte de toate, în Orientul Apropiat există popoare la care este obiceiul să se împreună sexual regulat, de mai multe ori pe noapte. Ca urmare a acestui fapt, aceşti oameni sunt apoi epuizaţi, viaţa le este o povară şi abia dacă pot să îndeplinească o muncă normală.

Oricine ştie că după o perioadă de post sau de foamete, o mâncare bună se savurează îndoit. Cine consumă în fiecare zi mâncarea lui preferată, pentru acela devine „obişnuită” şi scade în valoare. Chiar şi cel mai bun ospăţ ne îngreţoşează dacă-l primim zilnic. Cine este necumpătat sexual şi face „exces de desfrâu”, acela nici nu va mai putea să prăznuiască vreo „sărbătoare” Cumpătarea şi reţinerea rezonabilă cresc plăcerea. Deci excesul, cantitatea mare este în detrimentul calităţii.

Cunoaşteţi nevoile sexuale ale soţului dumneavoastră? Ale soţiei dumneavoastră? Ştiţi într-adevăr cum simte, ce doreşte, ce-l bucură pe partenerul dumneavoastră? În cele ce urmează vom da nişte indicaţii practice.

Femeia ca fiinţă sexuală

Din păcate, mulţi bărbaţi sunt absolut „neştiutori" în ceea ce priveşte femeia, cu toate (sau tocmai pentru) că au citit nenumărate manuale de sex despre „dragostea" sexuală. Deja la vârsta şcolară un băiat primeşte informaţii de cele mai multe ori total false despre simţirea sexuală a femeii. Un bărbat trebuie întâi să devină conştient că o femeie simte sexual cu totul altfel decât un bărbat. Dacă excitaţia sexuală la bărbat are loc mai mult prin impresii vizuale, prin „stimularea activităţii glandulare", la femeie excitarea sexuală are loc de regulă mai mult prin „atmosferă". O femeie va fi stimulată sexual, dacă pentru aceasta temelia este pusă cu: gingăşie, consideraţie, înţelegere, siguranţă. Pentru o femeie este important ce simte, ce percepe sufleteşte; ea nu este în primul rând dependentă glandular. De aceea face parte din datoria unui soţ iubitor, să se întrebe cum o poate învălui pe soţia lui cu gingăşie – şi aceasta deja cu câteva ore înainte de împreunarea sexuală.

Această învăluire delicată se petrece de cele mai multe ori prin lucruri mărunte deosebite, cum ar fi un cuvânt drăguţ, o îmbrăţişare drăgăstoasă, un sărut delicat pe obraji. Fireşte: dacă un bărbat este drăguţ cu soţia lui numai atunci când are intenţii sexuale, femeia se simte înşelată, folosită, abuzată. Deci această învăluire delicată trebuie să se petreacă şi în perioadele în care nu urmează o unire sexuală. O femeie va observa dacă soţul ei are respect profund, dacă soţul ei o tratează ca pe un mărgăritar nobil. Aceasta o va ajuta foarte mult pe o femeie să *„fie goală şi să nu se ruşineze”* (Geneza 2.25).

A fi gol are nevoie sufleteşte de cuvinte, are nevoie de conversaţie. Bărbatul nu trebuie să se teamă că prin dorinţa lui sexuală îşi va supăra soţia, iar femeia nu se va închide din neştiinţă sau din falsă pudoare şi să-i refuze bărbatului ceea ce ea de fapt vrea să-i dăruiască. Aici se ajunge la un ritm afectuos de dăruire şi primire, de cerere şi îndeplinire.

Deoarece este de datoria bărbatului să-şi conducă soţia până la punctul culminant al sexualităţii, are deci obligaţia să acorde mare atenţie sentimentelor soţiei sale. Dacă domnesc: necazul, ranchiuna, nesiguranţa, grijile şi răceala, femeia nu va fi

capabilă să atingă apogeul sexual satisfăcător – indiferent ce „practici psihologice” ar folosi bărbatul.

Tocmai în filmele cu sex bărbaţii sunt minţiţi în masă, prin faptul că se arată cum femeia ajunge, chipurile, la punctul culminant satisfăcător prin „tehnici sexuale”. Toate acestea sunt numai „jucate” – ele nu au nimic a face cu realitatea, chiar dacă unele femei solicită numai stimulare psihologică. Dar ce trăiesc ele este comparabil cu bălăcitul într-o cadă de baie, şi nu (aşa cum a intenţionat Dumnezeu) cu înotul şi fericita scufundare într-un lac limpede.

Ca soţ, întrebaţi-vă deci: cum pot deja cu ore înainte să-mi învălui soţia cu drăgălăşenie şi să creez atmosferă? Şi apoi: ce stimulare psihică îi place soţiei mele? Care o ajută să se excite sexual? Căci şi timpul împreunării sexuale trebuie, în mod logic să fie influenţat de: duioşie, înţelegere, consideraţie. Poate soţiei dumneavoastră îi place muzica liniştită? Sau apreciază lumina lumânării – atunci nu puteţi să vă montaţi, pur şi simplu, în dormitor spoturile disco.

Ceea ce le face multor bărbaţi greutăţi, este faptul că atmosfera de duioşie şi siguranţă se creează, înainte de toate, prin

cuvinte. Şi atunci vezi bărbaţi care pe tot parcursul perioadei de a fi sexual împreună sunt muţi ca un peşte. Biblia ne cere nouă, bărbaţilor, să exprimăm în cuvinte dragostea pentru soţia noastră. Exemple ni se dau în Cântarea Cântărilor:

„Ce frumoase îţi sunt picioarele în încălţămintea ta, fată de domn! Marginile rotunde ale coapsei tale sunt ca nişte lănţişoare de pus la gât, lucrate de mâinile unui meşter iscusit. Pântecele tău este un pahar rotund, de unde nu lipseşte vinul mirositor; trupul tău este un snop de grâu încins cu crini. Amândouă ţâţele tale sunt ca doi pui de cerb, ca gemenii unei căprioare. Gâtul tău este ca un turn de fildeş; ochii tăi sunt ca iazurile Hesbonului,de lângă poarta Bat-Rabim; nasul tău este ca turnul Libanului, care priveşte spre Damasc. Capul tău este cum este Carmelul şi părul capului tău este ca purpura împărătească: până şi un împărat ar fi înlănţuit de pletele tale!... Ce frumoasă şi ce plăcută eşti tu, iubito, în mijlocul desfătărilor! Statura ta este ca finicul şi ţâţele tale ca nişte struguri. Îmi zic: „Mă voi sui în finic şi-i voi apuca crăcile!" Atunci ţâţele tale vor fi ca strugurii din vie, mirosul suflării tale ca al merelor. Şi gura ta toarnă un vin ales, care curge lin ca răspuns la dezmierdările mele şi alunecă pe buzele noastre când adormim!" (Cântarea Cântărilor 7.2-10)

Aţi spus deja ceva asemănător soţiei dumneavoastră?! Răspundeţi că aceasta v-ar costa un mare efort – vă cred pe cuvânt! Înţeleg, de asemenea, că nu aveţi nici un fel de nevoie să şoptiţi la urechea soţiei dumneavoastră astfel de cuvinte romantice în timpul vieţii erotice. Dar gândiţi-vă la aceasta: iubirea înseamnă să cercetaţi nevoile soţiei dumneavoastră şi să le satisfaceţi – indiferent dacă aveţi sau nu o necesitate corespunzătoare. De aceea, începeţi, pur şi simplu – din dragoste, nu pentru că o faceţi cu plăcere din principiu. Dacă vorbele dumneavoastră sunt atunci nutrite de hotărârea dumneavoastră lăuntrică de a iubi, soţia dumneavoastră va simţi aceasta ca pe ceva care o face forate fericită.

Intonaţia, glasul dumneavoastră, pregătirile pentru o reală nestânjenire, toate acestea fac parte exact aşa din atmosfera necesară, ca şi faptul că aveţi o înfăţişare îngrijită. Dacă mirosiţi a transpiraţie sau sunteţi nebărbierit, poate să tulbure atmosfera tot aşa ca şi vorba dumneavoastră jignitoare sau dură de acum o oră sau ca remarca defavorabilă despre unghiile lăcuite ale degetelor sau despre cămaşa de noapte a soţiei dumneavoastră (care doar a „probat” şi a folosit totul pentru dumneavoastră).

Cum se răsfrâng, de exemplu teama şi nervozitatea soţiei asupra trupului dumneavoastră, arată Tim şi Beverly LaHaye:

> Aproape toate femeile au glandele adecvate pentru a produce secreţia vaginală necesară, care face posibil un contact intim nedureros. Dar dacă o femeie este încordată şi nervoasă, atunci glandele nu funcţionează corect şi se poate întâmpla ca ea să simtă o frecare dureroasă. De aceea, simpla teamă de această durere poate să împiedice data viitoare scurgerea normală a lichidului. Majoritatea sfătuitorilor recomandă pentru primele săptămâni de căsnicie un lubrifiant artificial care împiedică durerile şi duce la mai multă relaxare. Cu cât este mai mică încordarea femeii, cu atât mai satisfăcătoare va fi viaţa intimă. Prin urmare, relaxarea femeii este foarte importantă pentru un bărbat care iubeşte.

Dar gândiţi-vă că soţia dumneavoastră este, într-adevăr, o fiinţă unică. Şi din unicitatea ei face parte, „în opoziţie cu bărbatul", ca adesea să-i placă o dată ceva, care altă dată nu-i place. Aceste dispoziţii schimbătoare în viaţa sexuală, fac parte din unicitatea soţiei dumneavoastră. Acceptaţi-le şi fiţi de acord!

Pe baza reflecţiilor de până aici, bărbatului trebuie să-i fie clar că din viaţa intimă face parte neapărat timpul necesar, înainte de toate, timpul pentru aşa-zisul preludiu. O împreunare sexuală scurtă este de cele mai multe ori (nu întotdeauna, - depinde de femeie) o mare lipsă de iubire, care face parte din obişnuinţa în mersul la o prostituată, dar nu din a fi împreună cu o soţie pe care vreau s-o iubesc.

Preludiul serveşte la a învăţa să vă cunoaşteţi soţia. Aveţi voie să puneţi şi întrebări (afectuos şi gingaş). Veţi avea mult de învăţat în tot timpul vieţii conjugale, în ceea ce priveşte domeniul sexual al soţiei dumneavoastră; prin urmare pregătiţi-vă sufleteşte pozitiv pentru cercetarea terenului, pentru investigaţie.

Aici poate bărbatul (dacă înţelege necesitatea) să se perfecţioneze ca artist iubitor. Faptul de a fi pregătit sexual pentru dăruire, este pus în mişcare la femeie printr-o pregătire sufletească. Aşadar este ceva lipsit de iubire când un bărbat este puţin interesat de preludiu. El răneşte prin aceasta foarte dureros sentimentele delicate ale soţiei sale.

Un preludiu satisfăcător nu poate fi dezvoltat dacă bărbatul se

mai uită întâi, până scurt înainte de miezul nopţii la un meci de fotbal la televizor. Atunci nu va mai avea timp să se întreţină iubitor cu soţia lui. Folosiţi deci orele comune ale serii!

> Bucuria sexualităţii nu se împacă cu o comercializare a sexualităţii şi cu năzuinţa spre performanţa larg răspândită, în care partenerii emancipaţi tocmai se avântă. Bucuria nu se compară cu observarea şi compararea şi cu tot nesaţul şi graba vieţii moderne. În această privinţă suntem, în ciuda întregii activităţi, în toiul unei perioade de decadenţă sexuală, căci sexualitatea este legată insolubil de duioşie, iar duioşia în care te uiţi la ceas şi în oglindă, este un lucru nerealizabil. (Kientzel).

Din nenorocire, în multe manuale conjugale se visează mereu despre idealul orgasmului comun. Normal că avem dreptul să reperăm această ţintă, dar în primul rând, pentru aceasta va fi necesară multă învăţătură şi multă experienţă, aşa că o pereche tânără va avea parte de mari dezamăgiri, dacă va sta permanent în aşteptarea acestui eveniment, iar în al doilea rând: este mult mai important (şi face la fel de fericit) ca prima ţintă să fie acordul cu partenerul. Astfel că cu greu este posibil ca o femeie să aibă parte de un punct culminant, dacă bărbatul

are o ejaculare precoce. Şi aceasta se întâmplă mult prea des, când un bărbat se lasă prins de cerinţa orgasmului comun.

Deci ca bărbat gândiţi-vă întâi la soţia dumneavoastră şi încercaţi să nu savuraţi singur propria ejaculare, ca un egoist. Multe cupluri au avut parte chiar de mare bucurie şi satisfacţie, când mai întâi femeia i s-a dat de tot bărbatului ei, iar apoi bărbatul a savurat relaxat de tot dragostea soţiei lui. Schimbul comun, de a vorbi despre lucrul acesta, este aproape indispensabil. Bărbatul trebuie să ştie, de exemplu, şi dacă nu cumva i-a provocat dureri inutile soţiei lui după orgasm, prin felul împreunării lui.

De asemenea, trebuie să avertizăm în legătură cu orgasmul, cum se petrece adesea „şi în manualele conjugale creştine". În mod deosebit pentru femeie este de o mare importanţă trăirea duioşiei şi a protecţiei în viaţa intimă. Şi fără orgasm este prin urmare posibilă o viaţă intimă împlinită. Aşa-zisul postludiu face parte, de asemenea, dintr-o viaţă sexuală iubitoare. Înainte de toate, pentru femeie este foarte important să obţină relaxarea binefăcătoare. Folosiţi şi sinceritatea sufletului după orgasmul. Luatul tandru în braţe, vorbitul împreună, sărutatul, făcutul de complimente… aceasta fericeşte o femeie cel mai profund. Şi

aici trebuie bărbatul să înveţe să trăiască nu după propriile lui plăceri (şi poate să se îndrepte repede spre alte lucruri – de exemplu somnul). Tocmai aici se şi arată că sexul este mult mai mult decât funcţie glandulară, decât desfătare egoistă. Bărbatul trebuie deci să se gândească neapărat, că toată personalitatea femeii este răscolită în viaţa sexuală – şi astfel va fi ori profund fericită, ori dezamăgită amarnic. Cu cât bărbatul îşi „cunoaşte" mai mult soţia şi se angajează mai mult în nevoile ei şi doreşte să înveţe, cu atât mai mult o va face aptă pe soţia lui pentru bucuria sexualităţii.

Deci învăţaţi să cunoaşteţi tot mai bine: starea sufletească a soţiei dumneavoastră, reacţiile ei individuale, caracteristicile ei, dar şi funcţionarea organelor ei – pentru a învăţa, într-adevăr, să înţelegeţi tot mai bine femeia.

Bărbatul ca fiinţă sexuală

Aşa cum am stabilit deja, majoritatea bărbaţilor nu sunt corect informaţi pe baza informaţiilor lumeşti, în ceea ce priveşte domeniul sexual al femeii. Dar din păcate multe femei cred că bărbaţii lor ar fi informaţi. Dar nu este aşa. Prin urmare, femeia să se pregătească sufleteşte să vorbească despre aceasta cu

bărbatul ei, principial, deschis, să-i arate că-l place şi că vrea să-i arate drumul spre trupul ei. Poate că femeia trebuie întâi să înveţe să gândească în mod corect despre sex (creat „foarte bine" de către Dumnezeu). Bărbatul ei doreşte să fie iubitul ei. Dar dacă o femeie reacţionează negativ sexual, atunci împiedică lucrul acesta. Un bărbat satisfăcut sexual va fi total stimulat spre dragoste şi va fi un bărbat mulţumit. De multe ori, din falsă pudoare, femeia dovedeşte indiferenţă sexuală şi insensibilitate la bărbat. Logic că prin aceasta toată căsnicia este făcută să sufere.

Bărbatul reacţionează altfel decât femeia, mai mult vizual la stimulii sexuali. Instinctul lui sexual stă în strânsă legătură cu activitatea glandulară a corpului. În majoritatea cazurilor va avea parte de o excitaţie sexuală mult mai repede decât femeia. Aşadar, un bărbat poate să se manifeste sexual fără mare participare sufletească, o realitate pe care o femeie cu greu o poate împărtăşi. De aceea se şi simte bărbatul uneori lăuntric inferior sexual. El ştie de „slăbiciunea" lui, (care propriu-zis este numai de altă natură) şi devine conştient de adevărata slăbiciune a acestei deosebiri, anume: primejdia superficialităţii în activitatea sexuală.

O femeie trebuie să accepte această natură diferită a bărbatului. Ea trebuie să ştie că bărbatul este automat tentat sexual, când este expus vizual farmecului feminin. Această tentaţie nu are nimic a face cu infidelitatea lăuntrică sau că un bărbat nu-şi mai iubeşte soţia.

Aşadar, sunteţi conştientă, ca soţie, de ispitele cărora le este expus zilnic bărbatul dumneavoastră? Un bărbat este stimulat sexual automat, când reclamele vizual incitante, produsele mass-media, colegele de serviciu dichisite erotic acţionează asupra lui. Normal că un soţ iubitor nu va hrăni aceste ispite şi nu se va dărui sexual în fantezia lui – aceasta ar fi, de fapt „adulter în inimă", abia aceasta ar deveni păcat.

Femeia poate să-l ajute foarte mult pe bărbatul ei să biruiască ispitele, dacă îi dăruieşte relaxare conjugală, satisfacţie sexuală conjugală. Dumnezeu aşa a rânduit, că la soţ, când se manifestă sexual, să se produce lichid seminal în mod curent, regulat şi este nevoie de relaxare. Aceasta nu înseamnă că bărbatul nu trebuie să înveţe să se abţină în anumite perioade. Dacă îşi pune gândurile sub disciplina lui Dumnezeu, dacă nu-şi imaginează o viaţă sexuală, ceea ce anume ar încuraja activitatea lui glandulară şi dorinţa lui, atunci chiar va reuşi

lucrul acesta. Dar nu aceasta este starea normală. O femeie care în această privinţă îşi suprasolicită bărbatul (gândiţi-vă că „neputinţa” dumneavoastră nu va opri automat nevoile sexuale ale bărbatului dumneavoastră), va amplifica predispoziţia acestuia pentru alte femei care au mai multă înţelegere pentru nevoile lui sexuale.

În afară de aceasta, o femeie care doar „suportă cu resemnare” viaţa sexuală, va nimici tensiunea erotică a bărbatului ei. Tocmai aici devine limpede cum bărbatul şi femeia sunt lipsiţi de completare. Femeia va avea parte de multă bucurie dacă va învăţa să recunoască nevoile bărbatului. Dar nici aici nu merge fără discuţii comune şi un schimb comun.

Pe baza acestor gânduri este limpede pentru femeie, că rolul ei sexual nu constă în pasivitate. Şi o femeie are voie şi trebuie să fie activă; şi ea trebuie să se predea ritmului dorinţei şi dăruirii.

Tradus de la: Sexualität in der Ehe

Din *Handbuch für Eheleute*, Schwengeler-Verlag, pag. 152–164 şi pag. 168–172

Traducere: Ion Simionescu